

Quin rotllo avorrir-se!

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Estudi Nimau.

Il·lustració infantil i juvenil.

Quan el Carles arribava a casa, el primer que feia era encendre el televisor. Tant li era el que fessin, li agradava tot. L'únic que volia era estirar-se al sofà i empassar-se una bona dosis de dibuixos animats, fins que la mare rondinava i acabava amb un: "Carles! Apaga la tele, si no vols que el cervell se t'estovi com una patata bullida!"

El cert és que al Carles, la imatge del seu cervell convertit en puré, li feia certa angúnia; i quan ho sentia, no podia evitar desconnectar l'aparell. Però tampoc li sabia gaire greu, perquè immediatament es llançava sobre la Play per fer unes quantes partides.

“Se’t socarrimaran les pestanyes amb tanta pantalleta!”, tornava a cridar la mare molesta. I tot i que al Carles aquella idea no li semblava tant horrible, el que sí li feia por, era la cara de la mare mirant-se’l com un rinoceront a punt d’atacar. Au, pantalla apagada. Però ara tocava el torn de veure què feia la seva germana petita. “Què fas? A què jugues? Puc jugar amb tu?” Va, va, va... puc? Repetia el Carles insistent des de la porta. Però el més habitual era que la resposta fos un “no”, i aleshores el Carles es dedicava a empenyar i molestar fins que la nena cridava, i la mare apareixia eixugant-se les mans al davantal. “Carles, vols fer el favor de jugar tranquil a la teva habitació”.

Com?!!! Si en aquell moment uns monstres repugnants haguessin lligat al Carles per llençar-lo dins la lava d’un volcà, no s’hauria sentit pitjor. La idea de quedar-se sol a l’habitació era horrible, terrible, espantosa, i totes les barbaritats que us pugueu imaginar. I és que al Carles, el que de veritat li feia por, era... AVORRIR-SE.

Però tot va canviar l’estiu que la seva germana es va posar malalta i els pares van enviar-lo a passar uns dies a casa l’avi Pep. “No volem que t’encomani”, li van dir, i al Carles no li va quedar més remei, que acceptar anar a viure en un poble perdut, de ves a saber quina muntanya.

Avi, a què puc jugar? Va preguntar el Carles tant bon punt va arribar.

Però l’avi se’l va mirar amb cara de desconcert i va deixar anar: I jo què sé, tu mateix.

“Tu mateix”? Però què volia dir “tu mateix”? Ell sempre esperava que fos un altre qui el distragués. Potser la tele, el seu amic Lluç, la mare fent-lo cuinar, una partida a la play, la wii, l’àvia Roser o la seva germana petita, però ell mateix... Això mai.

El pobre noi no se’n sabia avenir, i va insistir i perseguir a l’avi per veure si, com a mínim, li xutava la pilota. Però l’home tenia prou feina ocupant-se de donar de menjar al bestiar i collir els tomàquets de l’hort. Definitivament, al Carles no li quedava més remei que avorrir-se sol. Avorrir-se com una ostra.

Ecs, quina sensació tan desagradable. Allò d'estar-se sense saber què fer era un neguit enganxifós que li bullia per tot el cos. Tot d'una, un mal humor li va escalfar les galtes, i unes ganes de fugir corrents li pessigaven els malucs. El temps semblava que passés més lent, els minuts tenien tres mil cinc-cents segons, i el Carles bufava i rebufava com si en tot el cel no hi hagués prou aire per respirar. Hauria d'existir un servei d'emergències anti-avorriment, pensava. Una cosa així com un número de telèfon al que es pogués trucar, perquè t'enviessin algú per distreure't, com amb les pizzes. Però no semblava que hi hagués res semblant en aquell poble perdut, així que al Carles no li va quedar més remei que intentar trobar una solució.

Enfadat, va mirar al seu voltant esperant que alguna cosa el divertís. Però res. Els arbres i les pedres s'estaven allà quiets sense immutar-se. Com s'ho feien els altres per no avorrir-se?, va pensar. Però aleshores, sense adonar-se'n, va trobar una branca curiosa, i avorrit com estava, va començar a pelar-la amb una navalla, fins que la va convertir en una flauta.

—Això ho has fet tu?—Va preguntar-li l'avi quan va veure l'instrument a l'hora de sopar.—Sí que tens imaginació.

Però el Carles no ho sabia pas si tenia o no tenia imaginació. Tant sols volia saber si l'endemà l'avi podria quedar-se a jugar amb ell.

—Una estona sí, que jugarem—va dir-li l'avi. —Però després hauré d'anar a treballar. T'hauràs d'espavilar sol.

Aquella nit el Carles va dormir intranquil pensant en que l'endemà es tornaria a avorrir altre cop. Allò era insuportable, i en aquell moment hauria donat el que fos per tornar a casa, encomanar-se, i poder distreure's discutint amb la seva germana. Però l'endemà, mentre sentia com unes punxades d'avorriment li picaven la panxa, va descobrir un caminet entre els matolls i s'hi va endinsar.

—Avi, avui he descobert un rierol, i he construït unes barques amb troncs, per fer una cursa de vikings.

—Caram, si que tens imaginació.—Va tornar a dir l'avi.

El Carles continuava sense saber si tenia o no tenia imaginació, però el cert és que aquella nit va dormir una mica més tranquil.

L'endemà, el noi es va aixecar sense preguntar si l'avi passaria el matí amb ell. És cert que van jugar una estona a pilota, però quan l'home va marxar, el Carles va sentir que el seu neguit s'havia fos. I ara què puc fer?, va pensar. Però tot d'una va descobrir que ja no era por ni mareig el que sentia, sinó una altra cosa. Curiositat.

Aquell matí el Carles va trobar un cau de conills. L'endemà va aconseguir enfilar-se a un arbre on es va fer una cabana. L'altre, va inventar-se una llegenda que va interpretar a la vora del foc. I un dia més tard, va trobar una soca buida amb la que es va fer un tambor. Els dies van anar passant i el Carles s'aixecava entusiasmat pensant què inventaria. Ja ni tant sols perseguia a l'avi perquè el distragués, i tant bon punt sortia el sol, el noi sortia a avorrir-se tant content. De fet, mai no s'havia avorrit tant a gust, i aquell estiu va descobrir que no necessitava res ni ningú per passar-s'ho bé. Tot el que havia de fer era tenir una mica de paciència i fer servir la seva imaginació. Era cert que sovint les idees no li sortien a la primera, però també va aprendre que les coses, a vegades, costen una mica.

Quan es va acabar l'estiu i la seva germana es va curar, els pares van fer-lo tornar a casa. Només arribar-hi, el Carles va córrer al sofà per encendre el televisor i escarxofar-se entre els coixins. Però al cap d'una estona va tornar a sentir un neguit a dins. I ara què passa?, es va preguntar. "No m'estic avorrint?". I era cert. Però aquell neguit no era pas d'avorriment, sinó del munt d'idees que bullien dins seu per passar-s'ho bé.

Podia construir una nau amb gots o fer un fortí amb els coixins. També podia fer una carretera amb agulles d'estendre o imaginar que era un domador de circ. Podia inventar-se una història, dibuixar un museu, llegir una aventura o convertir la cuina en un altre país. Podia fer tot allò i més, perquè ara se sentia segur i fort. Sabia que en algun racó del seu cos hi tenia guardada un munt d'imaginació, i havia descobert que divertir-se sol, també el feia feliç.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

